

Hristos Cel Viu

Miercuri, 28 noiembrie 2007

Gili Cârstea

Hristos este pe buzele tuturor creștinilor, dar legea pe care El spunea că a venit să o împlinească este aruncată la gunoi, deoarece “nu este o condiție de mântuire.” Hristos este pe buzele tuturor adventiștilor, dar noi nu putem trăi ca El, fără păcat, deoarece Hristos a fost “unic,” iar noi nu suntem unici.

De ce se întâmplă așa?

Se întâmplă așa deoarece omenirea întregă se adapă din vinul Babilonului, teologie care prezintă un Hristos departe și nu aproape de noi. Este un Hristos artificial, rupt de familia umană al cărui membru a fost și este încă, străin de ADN-ul uman. Este prezentat ca un extraterestru în vizită de lucru. A venit să repare o breșă de securitate a psihicului uman, a îndeplinit misiunea și a plecat de unde a venit. De aceea nu este de mirare că, deși este lăudat și cântat cu abnegație, exemplul Lui nu este urmat de nimeni. Da, ne exasperăm cu imitațiile, fără să reușim vreodată să trăim cum a trăit El.

Hristos a fost transformat într-o statuie, un monument de eroism din alte vremuri, deși trebuia să fie Calea, Modelul, Tiparul, Substanța vieții, Esența ființei individului contemporan.

Domnul dorește să corecteze această aberație generalizată, și ne spune unde trebuie să căutăm soluția:

“Adevărurile soliei îngerului al treilea au fost prezentate de unii ca o teorie uscată; dar această solie trebuie să Îl prezinte pe Hristos cel Viu. El trebuie să fie descoperit ca Cel dintâi și Cel de pe urmă, ca Lăstarul din rădăcina lui David, ca Luceafărul strălucitor al dimineții. Prin această solie, caracterul lui Dumnezeu în Hristos trebuie prezentat lumii” (6 T 20).

Solia îngerului al treilea – care este “cu adevărat” solia 1888 – descoperirea lumii un altfel de Hristos, un Hristos viu, părtaș sângelui și cărnii omului de astăzi, membru al familiei omenești pe care a răscumpărat-o. Hristos cel Viu este începătorul unei noi familii de oameni, pământeni făcuți părtași de natură divină, și de aceea se spune că El este “Cel dintâi,” primul dintre mai mulți frați.

El este și "Cel de pe urmă," deoarece unirea dintre cele două naturi realizată în ființa Lui se va dovedi cheia încheierii mării controversate, pacea realizată de Dumnezeu locuind în Hristos.

Hristos este "Lăstarul din rădăcina lui David," adică din sămânța lui David după trup (Rom 1:3; Apoc 22:16), și nu un lăstar străin de natura umană, așa cum îl prezintă teologia Babilonului.

Cât se va încăpățâna Laodicea să prezinte lumii pe Hristos ca un lăstar dintr-un pământ uscat, fără strălucire și frumusețe pentru viața noastră cea de toate zilele?

Da, "Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine" (2 Cor 5:19), dar nu ritual, ceremonial, așa cum se consideră astăzi. În Hristos, natura umană se unea din nou cu natura divină, unire care a produs neprihănire, ascultare de lege chiar în mlaștina păcatului. S-a dovedit că "legea Duhului de viață," adică natura divină instalată în templul sufletului, biruiește fără nicio problemă "legea păcatului și a morții" (Rom 8:2).

În Hristos, Dumnezeu a prezentat omenirii efectele unirii dintre cele două naturi, și a trasat astfel calea consacrată către desăvârșirea creștină. El ne-a pus în față rodul planului de mântuire, înalta chemare de care este tot mai vizibil că nu suntem vrednici.

Când Hristos va fi prezentat astfel, ca un Model pentru refacerea fraților Săi răscumpărați de pe pământ, abia atunci vom vedea rolul și rostul caracterului lui Dumnezeu în Hristos, și îl vom putea prezenta lumii corect și eficient astfel ca evanghelia împărăției să slujească de mărturie tuturor neamurilor.